

vadászat

nem azért sétáltunk a parton, hogy gallyakat gyűjtsünk,
mielőtt lemegy a nap, nem is azért, hogy a folyóáztatta
kavicsokra vigyázzunk.

azért vittél oda, hogy ne maradhassak magamra kertedben,
ne képzelődjek arról, hogy madáretetőket helyezel
a fákra a környék erdőiben.

*

azt kérted, ma úgy szeretkezzünk, hogy ne érezzem a nyálad.
utána az erdőben sétáltunk, ahol a bokrok alá sámlikat
helyeztek és létrákat támasztottak a magasabb fák törzseihez.
nem pihentünk addig, amíg meg nem szólaltál.
ekkor a szádát elkezdte benőni az aljnövényzet,
mint egy kivágott fa után hagyott tönköt.
a viharban kidőlt fákkal eltorlaszoltuk a turistaösvényeket,
hogy ne lehessen többet kimondani bizonyos szavakat.

*

várj, amíg jóllakok, és utána vigyél magaddal az erdőbe,
amelyik a szülővárosom fölé épült üres üvegekből és vízből.
úgy járja át a fény, mint egy emberi testet az idegpályák,
nem tudunk elbújni egymás elől.
a kezemben őrzött titkokkal feldíszítjük az egyik ágat,
kivárjuk, amíg a vihar letöri és elássuk a földbe.
néhány helyet megőrzünk, ahová visszajárunk majd,
így emlékezünk meg az idő múlásáról,
mintha valaki fényképet készítené rólunk.

Hosszú hétvége

Átlagos a helyszín, lehetünk bármelyik focipályán.
A fiúk póló nélkül fociznak a betonon.

Süt a nap, játék az első lepirulás lehetőségével.

Roskadásig lombosak a fák. Mint egy nagy,
zöld színű lepedő, amit nagypárnákkal tömtek ki,
hogy úgy tűnjön, alatta többen is mélyen alszanak.

Átlagos a helyszín, nem számít, merre járunk.
Egyébként közel vagyunk ahhoz a helyhez,
ahol születtem, de ennek nincs jelentősége.

Azért jöttünk, hogy megfeledkezzünk a világról,
hogy felejtünk. Hogy emlékezzünk, milyen együtt.
Mert jó együtt – ugye. Meleg van, kezdődő kánikula.
Nyár.
Hosszú volt a tavasz.

Még senki sem hiszi el, hogy nyár van.
A fák feletti keskeny sávban a távoli hegyek,
mintha túlsópart volna, pedig a másik irányba
kéne elindulni a legközelebbi tóhoz.

Kinyitjuk a bort. Mi mást csinálhatnánk
az ország legszebb fekvésű borvidékén.
A bor közelebb hozza az embereket.
A maradékot legfeljebb hazavisszük.

Nem vagy türelmetlen.
Biztosan arra összpontosítasz,
hogy bizonyos dolgokat elfelejts,
miközben emlékezzünk.

Én borúlátóbb vagyok.
A májusi eső aranyat hoz, veszélyes, amit művelünk.

Egyébként tényleg jó. Jó veled feküdni a fűben.
Később majd kiégeti a nap. Szép.
Mégis azt gondolom, lényegtelen, pontosan hol vagyunk.

A falevelek zsengek, átsüt rajtuk a napfény.
Rezegnek, akár a szétázott petrezselyemzöld
a húslevesben.
Otthon érzem magam.

A pillanatot figyeled és a fákat, nincs benned várakozás.
A világ tud egyszerre szép lenni és lényegtelen.
Majdnem sikerül, amit elterveztél.

Az örökkévalóság érzése miatt jöttél,
engem a pillanatok találnak meg.

A reggeli közben levélerezeteket rajzoltál
egy lepkeformájú termésre.
Ha az ember valamit nagyon akar,
annak többször is nekifut.

Esténként futok, de nem akarok semmit közben.
Azt mondogatod, nem történhetnek csodák ott,
ahol már kiismerted magadat.

Itt a domboldalban mégis nekem lett igazam.
Nem számít, hol vagyunk. Bárhol lehetnénk.
Próbálok minél jobban elvonatkoztatni.

Hogy nincs semmilyen fociaplya, akkor vesszük észre,
amikor a fiúk elindulnak.

A hegy belsejébe vezető alagút fölött gépek dolgoznak.
A játék helyett mostantól ezt hallgatjuk.

Hogy nincs semmilyen fociaplya, akkor vesszük észre,
amikor a fiúk elindulnak.

A következő percekben beindul a forgalom
az eddig elhagyott útszakaszon.
A kapuk úgy ölelik maguk közé a hiányukat,
mint a jó helyen használt zárójelek.

 Simon Bettina (Miskolc, 1990): költő, művészettörténész. Az ELTE-n diplomázott.
Jelenleg Budapesten él. A FISZ és a JAK tagja.